

Πῶς κατήντησεν ἡ φιλοσοφία παρ' ἡμῖν ἀρκεῖ νὰ μάθητε ὅτι τρία ἐνδοξα ὀνόματα διαμφισβητοῦσι τὴν διαδοχὴν τοῦ μακαρίτου Φιλίππου Ἰωάννου. Ὀνομάζονται Παπαδόπουλος, Γρηγοριάδης, Βαρελάς. Καὶ οἱ τρεῖς ἐλογομάχθησαν ἤδη διὰ τοῦ τύπου. Κατὰ φυσικὸν λόγον σκοπὸς τῆς λογομαχίας ἦτο ν' ἀποδείξῃ ἕκαστος ἐξ αὐτῶν τὸν ἄλλον ἀμαθῆ καὶ ἀφιλοσόφητον. Κατὰ παράδοξον δὲ συγκυρίαν εὗρομεν ὅτι καὶ οἱ τρεῖς εἶχον δίκαιον.

Εἷς ἐκ τῶν παλαιῶν Σουλτάνων συνομολογήσας συμμαχίαν μετὰ τοῦ Ἑρρίκου Δ' τῆς Γαλλίας ὡς μόνον λόγον αὐτῆς ἀνέφερεν ὅτι ἐμίσει τὴν γαλλικὴν λέξιν *Ligue* (συμμαχία) καὶ ἐπεθύμει νὰ παύσῃ ἡ κατάστασις αὐτὴ ὑφισταμένη· τόσα γαλλικὰ ἤξευρεν ὁ Καλὶφης. Πιστεύομεν ὅτι καὶ οἱ τρεῖς ὑποψήφιοι τῆς φιλοσοφικῆς ἑδρας ἐὰν ἐπιθυμῶσι τόσον πολὺ νὰ ἀναγορευθοῦν φιλόσοφοι, ὡς μόνον λόγον θὰ φέρωσιν ὅτι ἔχουν φυσικὴν ἀντιπάθειαν πρὸς τὴν λέξιν φιλοσοφία.

Ὅλοι οἱ παλαιοὶ Γερμανοὶ φιλόσοφοι, ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ὁ Ἑγκελς καὶ ὁ Σέλιγγ, ἐνησμενίζοντο ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν φιλοσοφημάτων αὐτῶν εἰς ὕψος σκοτεινὸν καὶ δύσληπτον, διότι αὐτὸ ἐνόμιζον τὸ κατάλληλον ἐνδυμα εἰς τὰς μεταφυσικὰς μωρίας τῶν. Ἐκ τῶν τριῶν ὑποψηφίων ὑπηγητῶν μας ὁ πλείους ἀξιώσεις δυνάμενος νὰ ἔχῃ, ὡς ὑπερβάς καὶ τοὺς κορυφαίους τῆς γερμανικῆς φιλοσοφίας, εἶναι ὁ κ. Παπαδόπουλος. Αὐτὸς τοῦλάχιστον ἔγραψε τὰ ἐξῆς ἀμίμητα ἐν τῇ *Παλιγγενεσίᾳ*: «Αἱ ἐνέργειαι διαφόρων ἀτόμων δὲν δύνανται νὰ παραγάγῃσι μίαν συνισταμένην μετέωρον, μὴ οὖσαν δηλαδὴ κατάστασιν μηδὲν ἐξ αὐτῶν, ἀλλ' ἰσταμένην καθ' ἑαυτήν. Ἡ συνισταμένη πρέπει νὰ ἔχῃ τὸν **φορέα** αὐτῆς.»

Ἐὰν οἱ τρεῖς αὐτοὶ ὑποψήφιοι ἀναγορευθῶσι Καθηγηταὶ καὶ βάλλωσιν ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν τὸν πορφυροῦν συνάδελφόν των κ. Κοδζιᾶν δύνανται νὰ κατορθώσουν ὥστε ν' ἀποδειχθῇ διὰ πειραμάτων ὅτι οὔτε ἡ ἀνθρώπινος γλῶσσα οὔτε τὰ ἐν χρήσει σημεῖα τῆς γραφῆς εἶναι ἱκανὰ πρὸς μετάδοσιν τῶν ἀνθρωπίνων ἰδεῶν.

Ἐξ ἀνάγκης δὲ θὰ καταφύγῃσι καὶ οἱ τέσσαρες εἰς δοκιμασίαν τῶν φωνῶν τῶν ζώων.

Ὁνούφριος.

ΒΟΥΛΗ.

Φαίνεται ὅτι σιωπηρῶς πῶς ὁ κ. Κουμουνδοῦρος διώρι-
σεν ὑπουργοὺς ἄνευ χαρτοφυλακίου ἢ καὶ ὑφυπουργοῦς.
Ἔως τῶρα τοιοῦτοι φαίνονται οἱ κ.κ. Μίλησις καὶ Καρά-
παυλος. Αὐτοὶ ἀπαντῶσι πολλάκις ἀντὶ τῶν ὑπουργῶν·
αὐτοὶ δεικνύουν πάντοτε ζῆλον ὑπερασπίσεως. Τοῦτο ἐνῷ
ἱκανοποιεῖ τοὺς δύο φέρει εἰς ἀπόγνωσιν ἄλλους ὑπουργειο-
θήρας. Οὐχ' ἦττον τὸ πρᾶγμα τιμᾷ πολὺ τὴν εὐφυΐαν τοῦ
πρωθυπουργοῦ μας.

Ὁ κ. Ῥοντήρης ἀναγινώσκων τὸ σχέδιον τῆς ἀπαντή-
σεως εἰς τὸν Βασιλικὸν λόγον ὠνόμασε τοὺς βουλευτὰς ἀν-
τιπροσώπους τοῦ Θεοῦ. Φαίνεται ὅτι ὁ κ. Ῥοντήρης ἡσπά-
σθη ἐσχάτως τὸ θεοκρατικὸν πολίτευμα· καὶ δὲν εἶναι πα-
ράδοξον νὰ τὸν ἰδοῦμε βρασοφοροῦντα.

Ὁ κ. Ἰακωβάτος ὁμιλήσας ἀπεκάλεσε καὶ τοὺς πεσόντας
καὶ τοὺς ἰσταμένους βουλευτὰς **αὐλικούς**. Ὁ ἀνθρωπος
αὐτὸς εἶναι γεννημένος νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν.

Δ'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 17

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

VI. — Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

(Συνέχεια τοῦ ἀριθ. 76.)

Δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἐφοβεῖτο νὰ ἐξέλθῃ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας. Οἱ γείτονες, οἱ γινώριμοι, οἱ διαβάται τῇ ἐφαίνοντο ὅτι ἐλάλουν περὶ αὐτῆς, ὅτι τὴν ἐδείκνυν διὰ τοῦ δακτύλου. Καὶ ἐξ ἡ κεκλεισμένη ἐντὸς τοῦ δωματίου τῆς καὶ φθίνουσα. Τὴν προτεραιάν ἡ Μαριάννα εἶχε γράψῃ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον.

— Εἶναι λοιπὸν τῶν ἀληθῆς ὅτι με ἐγκαταλείπετε! Ὅτι πληρώνετε διὰ τοιαύτης ἀχαριστίας τὸν ἔρωτά μου! Εἰσῆλθατε εἰς τὸν οἶκόν μας ὡς φίλος καὶ προστάτης, με ἀπεκοιμήσατε με ὑποσχέσεις ψευδεῖς καὶ ἀνιέρους ὅρκους

καὶ ἐξέρεσθε ὡς ληστὴς ἀποφέρων τὸ πολυτιμότερον κει-
μήλιόν μου. Ἐνώπιόν μου χαίνει ἤδη τὸ βάραθρον . . καὶ
μόνος ὁ θάνατος μοι μένει ὡς καταφύγιον. Ἡ στιγμή καθ'
ἣν χαράττω τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς εἶναι στιγμή ἱερᾶ.
Πρὸ τοῦ χείλους τοῦ τάφου δὲν δύναμαι νὰ ψευσθῶ οὔτε
εἰς τὸν Θεόν οὔτε εἰς ἑμαυτήν. Σᾶς ἡγάπησα με τὸν ἔρωτα
ἐκεῖνον, ὅστις πνίγει πᾶν ἄλλο αἶσθημα ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ
ἀποτυφλοῖ τὴν διάνοιαν, καὶ σεῖς εἰς ἀντάλλαγμα μοι προσ-
φέρετε τὴν ἐγκατάλειψιν. Τὰ χεῖλη ταῦτα συνειθισμένα
νὰ προσφέρωσιν ἀγάπης λέξεις, ὡς ἂν προσφέρωσι τὸ ὄνομά
σας δὲν δύνανται νὰ καταρασθῶσι τὸν αἴτιον τῆς συμφο-
ρᾶς μου. Θ' ἀποθάνω εὐλογοῦσα τὸ ὄνομά σου. Ἀλλὰ πόσον
γλυκύτερος θὰ μ' ἦτο ὁ θάνατος, ἐὰν ἐξέπνεον ἀναγινώ-
σκουσα ἀκόμη τὴν ὑστάτην ἐπιστολήν, τὴν ὁποῖαν ἀναμεί-
νω ἐκ τῆς χειρὸς σου!

MARIANNA.

Πάντα ἄλλον ἡδύνατο νὰ συγκινήσῃ ἡ τελευταία αὐτῇ
ἐπιστολὴ τῆς Μαριάννας. Ὁ Μαρκήσιος δὲν ἐταράχθη διόλου.

— Ἡ Μαριάννα δὲν εἶναι τρελλή—ἔλεγε.

Ἡ Μαριάννα περιέμενε μέχρι τῆς ἐσπέρας, ἀλλ' οὐδεμίαν
ἀπάντησιν. Ὁ ἥλιος ἔδυσεν, ἤλθεν ἡ νύξ καὶ ἐκείνη ἐκά-
θητο κλαίουσα, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὀπλισθεῖσα με τὸ θάρρος
τῆς ἀπογνώσεως ἐκλείσεν ἐρμητικῶς τὴν θύραν τοῦ δωμα-
τίου τῆς καὶ ἤναψεν ἐπὶ τῆς ἐστίας τῆς ἀνθρακας, τοὺς